

JOAN CARLES ARPÍN
Geògraf

Una cançó urbana

El nostre país s'assembla cada dia més al que canta Axl Rose a 'Welcome to the jungle'

"Saps on ets? Ets a la jungla, nen. Moriràs!". Aquestes van ser les lapidàries paraules que un rodamon va dedicar al cantant Axl Rose mentre caminava per la ciutat de Los Angeles. Aquest incident va causar un gran impacte al bo de l'Axl, que el va convertir en un dels temes més representatius de la història del rock and roll. Els que ja tenim uns anys encara el recordem bé.

Quan aterres a Andorra després d'un període de descans, encara que de moment no hi hagi aeroport internacional ni això sigui comparable a Los Angeles, ni tan sols sigui encara una jungla de vidre com agradaria a alguns que estan als núvols de la megalomania, t'adones que malgrat la modèstia de les nostres dimensions, el nostre petit país cada dia s'assembla més a una jungla, una jungla d'asfalt i formigó, i d'ambicions desmesurades, envoltada de muntanyes, això sí: sempre sem el país dels Pirineus.

"Benvingut a la jungla, tenim diversió i jocs./ Tenim tot el que vulguis..."

Aquesta jungla es mou entre els ritmes accelerats dels processos de renovació dels espais urbans destinats principalment als turistes, com les avingudes Meritxell i Carlemany, perdó, Vivand, la creació de grans infraestructures també per als mateixos destinataris com la plataforma de Soldeu, o temples de l'oci, com el futur Casino. I la lentitud, no voldria dir desinterès, de projectes que haurien de suposar una gran millora per a gran part de la població resident, com és el cas

de la sempre posposada implantació d'un sistema de transport públic realment eficient, coherent i assequible.

Aquesta jungla ens envia avisos, advertències de la seva inseguretat. L'accident, més ben dit, el sinistre ocorregut fa poc a la Massana, on una vianant va ser greument ferida per l'atropellament d'un cotxe, és una clara senyal que alguna cosa s'està fent malament als nostres pobles i ciutats. Hi ha un depredador de l'espai públic que les domina i les

El turista, menys costós i més rendible, suplanta el resident: és la gentrificació

fa poc amigables i habitables per a les persones, perilloses, com ja s'ha pogut comprovar.

El vehicle privat motoritzat és protagonista de la nostra societat. El carrer és envaït, colonitzat pel cotxe, en moviment o en repòs. I nosaltres encara demanem més, més espai per ells, més carreteres, més aparcaments. No ens adonem que no falten infraestructures, sobren cotxes, i molts. Hem de restringir cada vegada més espais a l'automòbil, i plantejar al mateix temps mètodes de transport alternatius, missió per a polítics amb valentia i mires de futur. Hem de pacificar la jungla.

"...som la gent que pot trobar qualsevol cosa que puguis necessitar./ Si tens els diners..."

La jungla hauria de tenir recursos per a tots, sent un lloc de concentració de capitals. Hauria de ser un lloc on tothom pogués viure sense dificultats, amb dignitat, i fins i tot una mica més, que algun caprici ens hem de poder permetre de tant en tant. Però la realitat dista molt d'una equitat social desitjada, però molt distant de nosaltres, i cada cop més llunyana.

Tal com diu Pedro Bravo al seu llibre *Exceso de equipaje*, que no deixo de recomanar, el turisme és un gran invent fins que deixa de ser-ho, i nosaltres estem pagant les conseqüències de dependre'n excessivament en forma de precarietat laboral i lloguers inassolibles. Cada vegada resulta més difícil poder viure, sí, en aquesta jungla. Els residents són substituïts per turistes, més rendibles, menys costosos. La gentrificació, el desplaçament forçat dels ciutadans per no poder suportar els costos de la vida diària, pren protagonisme i la societat es desarticula, es trenca i s'empobreix. Mobilitat i habitatge, dues cares de la mateixa moneda.

"...Benvingut a la jungla,/ mira com fa que t'agenollis/ a la jungla."

Diuen que a la jungla només sobreviu el més fort, el més poderós, i sembla ser que és així realment. No ho hem de permetre, hem de reaccionar i oposar-nos-hi, hem de canviar aquesta jungla singular, opressiva, aquest hàbitat deshumanitzat, si bé no per un jardí, sí per un bosc oxigenant, divers i ple de vida.

Encara es pot.